

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 7, Zewnętrzne objawienie ogólne, Rzymian 1:18-25 i Jana 1:3-9, Wewnętrzne objawienie ogólne, Rzymian 1:32-2:12-16

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 7, Zewnętrzne Objawienie Ogólne, Rzymian 1:18-25 i Jana 1:3-9. Wewnętrzne Objawienie Ogólne, Rzymian 1:32 i 2:12-16.

Kontynuujemy nasze studium ogólnego objawienia Boga w stworzeniu. Właśnie zrobiłem egzegzę Rzymian 1:18 do 25. Teraz spójrzmy na tekst, który szczegółowo opisuje tę pracę i wyjaśnia to, co powiedziałem.

Podobnie Paweł mówi o zewnętrznym objawieniu ogólnym w Rzymian 1, gdzie mówi o potrzebie ewangelii dla świata. Bóg jest zły na bunt tych, cytuję, którzy przez swoją niesprawiedliwość tłumią prawdę. Werset 18, prawda, o której mówi Paweł, jest objawieniem Boga w stworzeniu.

„Jego niewidzialne przymioty, to jest jego wieczna moc i boska natura, są wyraźnie widoczne i zrozumiane przez to, co uczynił”. W wersecie 20 Paweł mówi o niewidzialnych cechach Boga jako wyraźnie widocznych. Wyjaśnia, że charakter Boga, a konkretnie jego wieczna moc i boska natura, są manifestowane poprzez jego stworzenie.

Co więcej, te atrybuty zostały objawione od stworzenia świata. Werset 20, łącząc to w naszą doktrynę ogólnego objawienia, uczymy się A, że sposobem objawienia jest stworzenie Boga. B, że treścią jest wieczna moc Boga i boska natura, co oznacza, że Bóg jest stwórcą i jest niesamowity, potężny i boski.

1:20. C, czas objawienia jest stały, występuje od stworzenia. D i D, zasięg jest uniwersalny, rozprzestrzenia się tak daleko, jak stworzenie, przez implikację, a nie przez bezpośrednie stwierdzenie.

Nauczanie Pawła o ogólnym objawieniu jest tutaj uderzająco podobne do tego w Psalmie 19. Główną różnicą jest to, że Psalm 19 mówi o ogólnym objawieniu w kontekście ludu przymierza Boga. To bardzo dobry punkt, ponieważ Psalm 19 i werset 7 mówią o prawie Pana.

I tak naprawdę imię Boga jest zamienione z Elohim na Jahwe w całym tym fragmencie, który mówi o objawieniu Boga w Jego Słowie. Główną różnicą jest to, że

Psalm 19 mówi o ogólnym objawieniu Boga w kontekście ludu przymierza Boga, który również otrzymał specjalne objawienie, Słowo Boże. Psalm 19 jest psalmem Dawidowym chwalącym Boga i rozkoszującym się Jego świadectwem poprzez Jego stworzenie i Jego Słowo.

Odpowiedź ludu Bożego na objawienie Boga obejmuje uwielbienie, radość, cześć, mądrość, rozkosz, wyznanie i modlitwę, jak pokazuje koniec Psalmu 19. Kontekst jest zupełnie inny w Rzymian 1, gdzie nauczanie Pawła o objawieniu ogólnym pokazuje, że wszyscy ludzie „są bez wymówki” i potrzebują przesłania zbawienia. Werset 20.

Jak to działa? Paweł wyjaśnia, że to objawienie dociera do ludzi, aby wiedzieli, że Bóg jest potężnym bóstwem. Paweł bardzo się stara, aby to podkreślić. Prawda o Bogu jest znana, oczywista, pokazana, wyraźnie widziana i zrozumiana.

Wiersze 18 do 21. Ale reakcją ludzkości na to jest aktywne tłumienie prawdy. Wiersz 18.

Chociaż Bóg objawia im swoje objawienie, nie oddają Mu chwały jako Bogu ani nie okazują wdzięczności. Zamiast tego ich myślenie stało się bezwartościowe, a ich bezrozumne serca zostały zaciemnione. Twierdząc, że są mądrzy, stali się głupcami i zamienili chwałę nieśmiertelnego Boga na obrazy.

Zamienili prawdę Bożą na kłamstwo i czcili i służyli temu, co zostało stworzone, zamiast stwórcy, który jest chwalony na wieki. Wersety 21 do 23 i 25. Od upadku ludzie sami z siebie nie reagują pozytywnie na zewnętrzne ogólne objawienie Boga.

Chociaż takie objawienie było oferowane wszędzie od czasu stworzenia i chociaż Bóg czyni to jasnym dla wszystkich, grzesznicy nie cenią tej wiedzy o Bogu w stworzeniu tak, jak powinni. Ciągłe ją tłumią. Nie składają dziękczynienia Bogu ani nie oddają mu czci.

Zamiast tego ich myśli stały się głupie, a ich serca zaciemniły. Twierdzą, że są mądrzy, ale w rzeczywistości są głupi i praktykują grzech. Wersety 21 do 25.

W rezultacie Bóg sprawiedliwie osądza grzeszników. Werset 18. Objawia swój gniew z nieba przeciwko wszelkiej niesprawiedliwości i bezbożności mężczyzn i kobiet.

Uważa ich, werset 20, za niemających wymówki. Porzuca ludzkość w bałwochwalstwie — werset 23.

Zepsucie moralne. 24 do 27. Uosobienie praktyk homoseksualnych i zepsutego umysłu.

Wiersz 28. Tak więc Rzymian 1 powtarza wiele z nauk Psalmu 19 na temat ogólnego objawienia, dodając jednocześnie dwie prawdy. Po pierwsze, ogólne objawienie jest wystarczająco jasne, abyśmy byli odpowiedzialni przed Bogiem.

Po drugie, samo ogólne objawienie nie prowadzi grzeszników do wiary w Boga. Niestety, od czasu upadku, gdy zostali pobłogosławieni jasną prawdą o Bogu, grzesznicy zdecydowanie tłumią Go i Jego prawdę. Jana 1, 3 do 9 to nasz trzeci tekst ogólnego objawienia.

Jana 1:3 do 9. Pozwólcie mi przeczytać od 1 do 9. Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. On był na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało.

W nim było życie, a życie było światłością ludzi. A światłość świeci w ciemności, a ciemność jej nie ogarnęła. Był człowiek posłany od Boga, którego imię było Jan.

Przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo o światłości, aby wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był światłością, ale przyszedł, aby dać świadectwo o światłości. Prawdziwa światłość, która daje światłość każdemu, przychodziła na świat.

Jest to część słynnego prologu do Ewangelii Jana, który wprowadza wiele tematów czwartej ewangelii. Głównym tematem, który wprowadza, jest wcielenie Syna Bożego. Ta prawda nie jest powtarzana w reszcie ewangelii.

Zakłada się, że tak. Kiedy Jan odnosi się do drugiej osoby Trójcy, nie nazywa jej Synem. Mówi o jej wcieleniu w wersetach 9 i 14, ale nie używa jej imienia, Jezus Chrystus, aż do późniejszej części tego fragmentu, w wersecie 17.

Przedtem odnosił się do tej samej osoby, która jest drugą osobą Bóstwa, Boga Syna, który stał się Jezusem w swoim ludzkim imieniu, Chrystusem Mesjaszem, w swoim wcieleniu, ale Jan nie nazywa go Jezusem. Czasami mamy dobre intencje i mówimy, że na początku słowa werset 1 i werset 14 stały się ciałem i wiemy, że to był Jezus, więc na początku to był Jezus. Prawdą jest, że istnieje ciągłość między Słowem a Jezusem, ale Jan nie mówi, że był Jezusem.

Tak naprawdę, zarówno Józefowi, jak i Maryi powiedziano, aby nadali dziecku imię Jezus. Jezus nie jest imieniem wiecznego Syna Bożego w wieczności przeszłej. Staje się jego ludzkim imieniem i jest jego imieniem na zawsze, i powiem to jeszcze raz: istnieje ciągłość osobowości między wiecznym Synem a dzieckiem w żłobie.

Ale Jan nazywa drugą osobę słowem i światłem. Nie nazywa go Synem ani Chrystusem, ani Jezusem w pierwszych pięciu wersetach ewangelii. Właściwie w pierwszych dziewięciu wersetach ewangelii.

Dopiero w wersecie 17 pojawia się imię Jezus Chrystus. Na początku było słowo. Jan odnosi się do pierwszych słów samej Biblii, hebrajskiego Starego Testamentu, który każdy Żyd znałby.

Każdy chrześcijanin mający jakikolwiek kontakt z jakimkolwiek poganinem mającym jakikolwiek kontakt z synagogą wiedziałby o tym. Na początku Bóg. Jan umieszcza słowo w miejsce Boga w pierwszym wersecie Biblii Tory, od razu po wyjściu z kanału, sugerując boskość słowa, jeszcze zanim mówi, że słowo było Bogiem.

Na początku Bóg stworzył na początku było słowo. Słowo zajmuje miejsce Boga, które Bóg zajmował w pierwszym wersecie Biblii. Na początku było słowo, a słowo było u Boga.

Tutaj mamy podstawy doktryny binarności dwóch osób w Bóstwie, ponieważ język mówi o słowie będącym w obecności Boga. Dalej sprawa staje się jeszcze bardziej skomplikowana przez następną klauzulę, a słowo było Bogiem. Słowo zajmuje miejsce Boga w Księdze Rodzaju 1.1. Słowo było w obecności Boga, a teraz powiedziano nam, że słowo było Bogiem.

Nawiasem mówiąc, kultowe tłumaczenie Boga jest bardzo błędne, ponieważ to samo słowo, theos, bez rodzajnika, jest używane w całym tym fragmencie, a nawet tak zwane tłumaczenie Nowego Świata Świadców Jehowy nie zawsze tłumaczy je jako Boga. Mówią o Bogu w 1:1, ponieważ zaprzeczają boskości Chrystusa, a ja mógłbym powiedzieć, że kulty mają wiele błędów, a ten konkretny kult ma wiele błędów, z których niektóre są głupie, ponieważ nie świętują urodzin ani Bożego Narodzenia. Niektóre z nich są śmiertelne, ponieważ nie akceptują transfuzji krwi, ale nic z tego nie jest potępiające, ale zaprzeczanie boskości Chrystusa jest potępiające.

Mówisz, dlaczego to zmienia to, kim on jest? Och, zmienia to to, kim myślę, że on jest, a jeśli położę wiarę w Archaniela Michale, albo w zwykłego człowieka Jezusa, albo znowu w Archanioła Michała, czyli w trzy sposoby, w jakie Świadcowie Jehowy opisują Jezusa, Syna Bożego. Był Archaniołem Michałem i przez przeniesienie jego zasady życia do człowieka Jezusa, cokolwiek to znaczy, nie ma wcielenia. A potem, nie został wskrzeszony fizycznie, ale przez przeniesienie jego zasady życia z powrotem do Archanioła Michała, kontynuuje.

Więc masz anioła, człowieku, anioła. Wiara w którąkolwiek z tych rzeczy nie zbawia. Wiara w wcielonego Syna Bożego zbawia.

I jak ma rację Luter, nawet odrobina wiary w niego, odrobina zbawczej wiary w niego zbawia, ale mój Boże. Nie, Jan 1:6 używa tego samego słowa bez rodzajnika, a żadne tłumaczenie nie mówi, że był człowiek posłany od Boga, którego imię brzmiało Jan. To absurd.

A co z werselem 12 : wszystkim, którzy Go przyjęli, tym, którzy uwierzyli w Jego imię, dał prawo stać się dziećmi Bożymi. Nie, nawet błędne tłumaczenie Nowego Świata tego nie robi. Nie, to to samo słowo, również bez rodzajnika, a w tych dwóch miejscach, w 12 i 6, jak w jednym, powinienś przetłumaczyć słowo był Bogiem.

Tak więc są dwaj, którzy są Bogiem, a Biblia nigdy nie idzie na kompromis z żydowskim pojęciem, pojęciem Starego Testamentu, że jest jeden Bóg, jedność Boga. Tak więc są dwaj w tym jednym Bogu, już w Jana 1.1. Był na początku z Bogiem. Wszystko zostało stworzone przez Niego, jak Kolosan 1 i Hebrajczyków 1, Hebrajczyków 1:2, Kolosan 1:16. Syn, tutaj nazwany Słowem, był agentem Ojca w stworzeniu.

Wszystko stało się przez niego. Jan pokazuje, że język jest rzeczywiście wszechstronny, potwierdzając to, co pozytywne, i zaprzeczając temu, co negatywne. W Kolosan 1 pokazuje, że jest wszechstronny, mówiąc, że uczynił wszystko widocznym i niewidocznym.

To są obszerne kategorie. Nie ma trzeciej kategorii; albo ją widzisz, albo nie. A ponadto mówi, że rzeczy w niebie i na ziemi, to znowu aluzja do Księgi Rodzaju 1:1, ale ja jestem w Ewangelii Jana 1, wszystko przez niego się stało, a bez niego nic się nie stało, co się stało.

Potwierdzając to, co pozytywne, zaprzeczając temu, co negatywne, Syn, Syn przedwcielony, to znaczy Słowo, trzymając się terminologii Jana, wieczne Słowo, które jest z Ojcem i jest z Ojcem, było agentem Boga w stworzeniu wszystkiego, co zostało stworzone. On jest stwórcą. Ponadto, tutaj dochodzimy do koncepcji ogólnego objawienia, które nie zawsze jest rozpoznawane, ale jest tutaj w wersecie 4, w nim, Słowo, które było agentem Ojca w stworzeniu, było życiem.

Locus, lokalizacja życia, jest zawsze używana; to słowo zoe w czwartej ewangelii, wiecznego życia, wieczne życie, które było źródłem stworzenia każdej stworzonej rzeczy, przebywało w Słowie, w Synu, w drugiej osobie Trójcy. W nim było życie, a życie było światłem ludzi. Wieczne życie przebywające w wiecznym Słowie, które było źródłem wszelkiego stworzonego życia, było światłem istot ludzkich.

To dopełniacz obiektywny, czyli światło jest słowem czynnym, a znaczenie jest takie, że światło świeci na ludzkość. W Słowie znajdowało się miejsce wiecznego życia. Słowo, które stworzyło wszystko mocą tego wiecznego życia w sobie, a to wieczne życie w Słowie, które było źródłem stworzenia, było objawieniem Boga dla istot ludzkich.

Jan naucza zatem ogólnego objawienia w Jana 1:1 do 5. Ponadto światło świeci w ciemności. Oczywiście, nie tylko Genesis 1, 1 jest wspomniane werbalnie w pierwszych kilku słowach Jana 1:1, Septuaginta, greckie tłumaczenie, ma dokładnie

to, NRK, na początku, ale odnosi się tutaj do stworzenia, które jest tematem Genesis 1 i 2, a także języka światła i ciemności, gdzie Bóg stwarza światło w Genesis 1 :3. Tutaj jest użyte metaforycznie. Więc to, co próbuję powiedzieć, to że Genesis 1:1 i następne odgrywają szczególną rolę w tym fragmencie, właściwie również w Kolosan 1.

Ale tutaj, dosłownie na początku, koncepcja stworzenia 1, 3, a potem ten język światła i ciemności. W nim było życie, a to wieczne życie było światłem człowieka. Było to objawienie Boga świecącego na istoty ludzkie w stworzeniu.

To światło świeci w ciemności. Tutaj wprowadzono upadek. Światło jest ogólnym objawieniem Boga w stworzeniu.

Świeci w ciemności, a ciemność go nie ogarnęła, jest lepszym tłumaczeniem niż zrozumienie, ponieważ w Ewangelii ciemność nie próbuje zrozumieć światła. Próbuje stłumić światło, jak widzimy w rozdziale 3, na przykład w wersetach od 19 do 21, których teraz nie przeczytam. A wielkim wykładem Jana na temat światła świata jest Jana 9, gdzie Jezus uzdrawia człowieka niewidomego od urodzenia.

Powiedziałem, że główną ideą prologu jest wcielenie. Chcę to krótko pokazać. Jan używa tutaj odwróconego paralelizmu lub chiazmu.

Najpierw odnosi się do wiecznego syna jako do słowa, wersety od 1 do 3. Następnie nazywa go światłem, przynajmniej w wersecie 7. A gdyby stosował regularny paralelizm, powiedziałby, że słowo stało się ciałem, a światło przyszło na świat, ale odwraca te dwa. On jest słowem, 1:1 do 1:3. On jest światłem, werset 7. A następnie werset 9 mówi, że światło przyszło na świat. A następnie werset 14 mówi, że słowo stało się ciałem.

Więc to jest A, B, B prime, A prime. Słowo, światło, wcielenie w kategoriach światła. Chyba moglibyśmy to nazwać iluminacją.

Światło przychodziło na świat, werset 9. A potem, w wersecie 14, słowo stało się ciałem. Chiazm, odwrócony paralelizm, służy do łączenia fragmentu w całość, tak jakby. I daje główny punkt ciężkości prologu, którym jest wcielenie wiecznego syna, który jest nazywany słowem i światłem, mówiąc o swojej roli jako objawiciela Boga.

A to, co pokazaliśmy tutaj w pierwszych pięciu wersetach, to to, że objawił Boga, zanim jeszcze stał się człowiekiem. Nic więc dziwnego, że jako wcielone słowo, jako światłość świata, objawia Boga jako Boga-człowieka. W istocie, dwa główne tematy chrystologii Jana są liczne, ale dwa główne to Chrystus, wcielone słowo jest dawcą życia.

On daje życie wieczne jako dar. Ja daję moim owcom życie wieczne. Nigdy nie zginą.

Nikt nie może ich wyrwać z mojej ręki, Jana 10:27 i następne, 28 i następne. A potem jest objawicielem Boga. Słowa, które wam mówię, nie są moje, są słowami Ojca, który mnie posłał.

Ciągle i ciągle te dwa tematy się powtarzają. Jezus jako dawca życia, Jezus jako objawiciel Boga. A to, co pokazuje prolog, to nie jest, jak twierdził Bultmann, kontakt z religiami tajemniczymi lub czymś w tym rodzaju, filozofią hellenistyczną.

Nie, to podstawy Starego Testamentu w opisie stworzenia pokazują, że słowo jest objawicielem Boga. Objawił Boga przez rzeczy, które stworzył, jedno trzy, ogólne objawienie, pokazujące, że słowo jest agentem Ojca w stworzeniu. Innymi słowy, słowo było dawcą życia, zanim stało się człowiekiem.

On dał życie wszystkiemu, co stworzone, Jan jeden trzy. Słowo było nosicielem światła, jeśli wolisz, objawicielem Boga w rzeczach, dla których je stworzył. Więc nie dziwi nas, że wcielone słowo jest objawicielem Boga, światłością świata, i że jest dawcą życia, tym, który daje życie wieczne każdemu, kto w Niego wierzy.

Pozwólcie mi wrócić do notatek, najpierw podążając za moim schematem egzegezy, a następnie podsumowując je. Słowo, które było z Ojcem przed stworzeniem, jest stwórcą wszystkiego. On jest Bogiem, a życie wieczne w nim jest źródłem wszelkiego stworzonego życia.

To życie w słowie, które wyszło w stworzeniu, jest światłem ludzi, Jana 1:4, objawieniem Boga dla ludzi. To zewnętrzne ogólne objawienie nadal objawia Boga od stworzenia, werset piąty. Od upadku, zakładanego z wymiarem ciemności, ludzie walczą z objawieniem Boga w stworzeniu, ale nie są w stanie go odróżnić, zgasić.

Mówiąc językiem Pawłowym, tłumią to. Mówiąc językiem Janowym, chcą to przewyciężyć, walczą z tym. Od upadku, zakładanego wymiarem ciemności, ludzie i istoty ludzkie walczą z objawieniem Boga w stworzeniu, ale nie są w stanie go stłumić.

Syn Boży jest prawdziwą światłością, która daje światło każdemu, werset dziewiąty. Prawdziwe światło, które daje światło każdemu, miało przyjść na świat. Werset dziewiąty mówi o wcieleniu syna.

Prawdziwe światło przychodziło na świat dzięki greckiej peryfrazie, przychodziło na świat, dalej opisuje prawdziwe światło, mówi, co uczynił. I to ma tak wiele sensu, ponieważ werset 10 mówi, że był na świecie. Werset dziewiąty mówi, jak przyszedł na świat.

Wiersze 10, 11, 12 i 13 pokazują rezultaty jego bycia na świecie. Rezultaty, niestety, to odrzucenie, 10 i 11, i akceptacja, 12 i 13. Syn Boży jest prawdziwym światłem, które daje światło każdemu, werset dziewiąty.

Chociaż stwarza wszystkich i daje prawdę każdemu, świat go nie zna ani go nie przyjmuje, werset 10 i 11. Oczywiście, niektórzy ludzie to robią, ale Jan podkreśla, że główną odpowiedzią na Jezusa w pierwszych 12 rozdziałach, która obejmuje księgę znaków i objawienie się Jezusa światu, jest odrzucenie. W rozdziale 13 zamyka drzwi do Wieczernika, zamyka drzwi przed światem, a teraz zamiast świata są to uczniowie, a on objawia się im w swoich pożegnalnych przemówieniach, swojej wielkiej modlitwie, swojej śmierci i zmartwychwstaniu, a to prowadzi nas do końca czwartej ewangelii.

Krótko mówiąc, Jan wzbogaca nasze zrozumienie ogólnego objawienia. Syn Boży jest agentem samoujawnienia Boga. Objawienie jest ciągłe.

Objawieniu sprzeciwia się świat. Objawienie nie może zostać zgaszone przez swoich przeciwników. To jest nasze podsumowanie, zarówno egzegetyczne, jak i werbalne, objawienia i stworzenia Boga.

Gdy przejdę przez ogólne objawienie w jego wewnętrznej cesze, prawo Boga w sercu i opatrność w Dziejach Apostolskich rozdziały 14 i 17, przedstawię teologię ogólnego objawienia, łącząc te rzeczy i pomagając nam zrozumieć czas, miejsce, treść, rezultaty ogólnego objawienia, ale najpierw musimy mieć więcej informacji. Najpierw musimy przejść do klasycznego tekstu wewnętrznego ogólnego objawienia, a znajduje się ono w Rzymianach 2:12 do 16. Jest ono faktycznie przewidywane w 1:32, Bóg wydał ludzi na pastwę niecznych namiętności, werset 28.

On wydał ich na zwyrodniały umysł, 1:28 Rzymian 1. Byli oni wypełnieni, werset 29, wszelką niesprawiedliwością, złem, chciwością, złośliwością. Są pełni zazdrości, morderstwa, kłótni, oszustwa, złośliwości. Są plotkarzami, oszcercami, nienawidzącymi Boga, bezczelnymi, wyniosłymi, chętnymi, wynalazcami zła, nieposłusznymi rodzicom, głupimi, niewiernymi, bezdusznymi, bezwzględni, łapczywymi.

Cóż za lista. A oto ważny werset dla tego wewnętrznego ogólnego objawienia. Chociaż 1:32 Rzymian, chociaż wiedzą, że sprawiedliwy wyrok Boga, że ci, którzy takie rzeczy czynią, zasługują na śmierć, nie tylko je czynią, ale i pochwalają tych, którzy je czynią.

Istnieje wyraźna różnica między ludźmi opisanymi na początku rozdziału drugiego, hipokrytami, a tymi opisanymi w ostatnim wersecie Rzymian 1. Hipokryci nie zachęcają innych do robienia tego, co oni robią. Och, oni są hipokrytami. Robią to samo, ale Paweł był na nich naprawdę zły.

Uważa ich za gorszych, ponieważ krytykują innych, potępiają innych za to, co robią. Cóż, to nie to, co dzieje się w 1:32. W 1:32, a to jest nasz punkt wewnętrznego ogólnego objawienia, chociaż wiedzą, że ci, którzy robią te rzeczy, zasługują na śmierć, skąd to wiedzą? To z powodu prawa Bożego zapisanego w sercu.

Ale teraz chodzi mi o to, że hipokryci potępiają rzeczy u innych i sami je robią, ja przytaczam Pawła, powodując straszne przywłaszczenie ich zachowania przez Pawła. 1:32, ci grzesznicy, idą na całość. Nie krytykują innych.

Oni podjudzają innych. Grzech i nędza są jak towarzystwo, według 1:32. Rzymian dwa. Dlatego nie masz wymówki, o człowieku, każdy z was, który sądzisz, bo osądzając drugiego, potępiasz siebie, ponieważ ty, sędzia, czynisz dokładnie te same rzeczy.

Wiemy, że sąd Boży słusznie spada na tych, którzy czynią takie rzeczy. Dlatego Paweł potępia zarówno jawnych grzeszników, którzy namawiają innych, jak i obłudnych grzeszników, którzy potępiają innych i czynią te same rzeczy. Czy myślisz, człowieku, który osądzasz tych, którzy czynią takie rzeczy, a sam je czynisz, że unikniesz sądu Bożego? Albo czy chełpisz się bogactwem Jego dobroci, cierpliwości i wyrozumiałości, nie wiedząc, że dobroć Boża ma cię doprowadzić do pokuty? Ale z powodu swojego zatwardziałego i niepokutującego serca gromadzisz sobie gniew na dzień gniewu, gdy objawi się sprawiedliwy sąd Boży.

Paweł cytuje starotestamentową koncepcję. Na przykład Psalm 62:12 jest miejscem, które ją przedstawia. Jezus robi to samo.

Bóg odda każdemu według jego uczynków. Zbawienie jest tylko z łaski, tylko przez wiarę i tylko przez Chrystusa. Sąd konsekwentnie opiera się na uczynkach lub dziełach, które ujawniają, czy dana osoba uwierzyła w Chrystusa, czy nie.

Wiara jest niewidzialna. Jakub mówi, pokaż mi swoją wiarę bez uczynków, Jakub 2, a ja pokażę ci moją wiarę przez moje uczynki. Cóż, tylko drugie jest możliwe.

Nie możesz okazać wiary bez uczynków. Możesz twierdzić, że wierzysz, ale roszczenie to jest albo uzasadnione, albo udowodnione jako sfałszowane przez życie, czyny lub uczynki. W każdym razie *textus classicus* dla wewnętrznego ogólnego objawienia, zewnętrznego ogólnego objawienia znajduje się w świecie i stworzeniu Boga.

A tak przy okazji, to obejmuje istoty ludzkie. Oto osoba, która nienawidzi Boga. Chcę odejść od Boga.

Wchodzi do jaskini i zapuszcza się tak daleko, że nie ma już światła. Aha! Odejdę od tego zewnętrznego ogólnego objawienia. Bóg nie może mnie tu złapać.

Nie widzę żadnego słońca, gwiazd, księżyca, światła, nieba. Aha! W ciszy jaskini, niestety, słyszy bicie własnego serca. On sam jest zewnętrznym, ogólnym objawieniem Boga.

Tak, nawet jego serce w jego ciele, uważane za część jego ciała, jest zewnętrznym objawieniem ogólnym, ponieważ nie mówi o prawie Bożym, moralności Boga zapisanej w ludzkim sercu jako części obrazu Boga. Efezjan 2:22 do 24. 12 do 16 Rzymian 2 zasługują na szczegółową egzegezę.

Bo wszyscy, którzy zgrzeszyli bez prawa, bez prawa też zginą. A wszyscy, którzy zgrzeszyli pod prawem, będą sądzeni przez prawo. Zauważ, że rezultatem jest potępienie w obie strony.

Poganie, którzy grzeszą, są potępieni. Żydzi, którzy zgrzeszyli, są w rzeczywistości narażeni na większe potępienie, mówi Paweł, ale nie tutaj. Werset 13, ponieważ nie słuchacze prawa są sprawiedliwi przed Bogiem, ale ci, którzy prawo czynią, będą usprawiedliwieni.

Czy Paweł naucza o usprawiedliwieniu z uczynków? To niemożliwe. To niemożliwe. A ewangeliczni uczeni nie zgadzają się co do znaczenia wersetów, które pominąłem, a które są podsumowane nawet w wersecie 13.

John Murray, Tom Schreiner i inni dobrzy ludzie mówią, że ci, którzy przestrzegają prawa, mówią o tych, którzy zostali zbawieni darmo z Bożej łaski, którzy następnie są posłuszni Bogu. Doug Moo, którego komentarz do Rzymian jest moim ulubionym, i zgadzam się z nim w prawie wszystkim, z wyjątkiem tego punktu, mówi, że nie, nie, to prawdziwa teologia, ale nie jest to właściwa egzegeza wersetów, które pominąłem. Pominąłem od 7 do 10 lub to podsumowanie od 7 do 10 w wersecie 13.

Raczej daje niemożliwy standard, którego nikt nie może osiągnąć. W obu przypadkach musimy odróżnić egzegezę od teologii. Wersety nie oznaczają obu rzeczy, prawda? Tylko jedna egzegeza jest prawidłowa.

Albo Moo ma rację, albo 2:7 do 10 i 2:13 mówią, że jeśli ludzie przestrzegali prawa, to byliby zbawieni w ten sposób, ale nikt tego nie robi, jak wyjaśnia później Paweł. A może ta egzegeza jest prawidłowa? W rzeczywistości są ludzie z łaski Bożej, zbawieni tylko z łaski Bożej, którzy szukają chwały, czci i nieśmiertelności z łaski Bożej, ale niezależnie od tego, tylko jedna z tych eggez jest prawidłowa.

Nie mogą być obaj w porządku, ale teologia obu jest poprawna. Standard jest niemożliwy i prawdą jest, że dobre uczynki nie zbawiają, ale ci, których Bóg zbawia, czynią dobre uczynki. Nie tylko Jakub to mówi, ale i Paweł to mówi.

Mówi o tym wiele razy w Liście do Tytusa. Mówi o tym w Liście do Efezjan 2, 8 do 10. Tak więc prawdą nie jest to, co jest dyskusyjne.

Egzegeza jest dyskusyjna, ale niezależnie od tego, punkt nadal pozostaje aktualny, to znaczy ta koncepcja wewnętrznego ogólnego objawienia. Werset 14, bo gdy poganie, którzy nie mają prawa, to znaczy Mojżesza, Tory, z natury czynią to, czego prawo wymaga. Są prawem dla siebie, chociaż nie mają prawa.

Dwukrotnie mówi, że nie mają prawa Mojżeszowego. Niemniej jednak, z natury, Bóg dał im poczucie moralności i czasami postępowali właściwie. Większość prymitywnych ludów nie toleruje morderstwa ani zabierania żony sąsiadowi.

Och, mają pokręcone kodeksy moralne, rozumiem. A w niektórych plemionach oszustwo jest cenione jako cnota i tak dalej. Mam na myśli, że dzieją się dziwne rzeczy.

W cywilizowanym społeczeństwie dzieją się prawdopodobnie dziwniejsze rzeczy. Ale czasami ludzie bez prawa robią to, co słuszne. Paul mówi, że kiedy tak robią, są prawem dla samych siebie.

Są objawieniem Boga dla siebie i innych ludzi. Oto kilka. Są niezabawione.

Są częścią słynnej grupy zakonnic, NONES. Żadnego religijnego zaangażowania, a mimo to się kochają. Są sobie wierne.

Żadne z nich nie jest niewierne żadnemu innemu partnerowi. Ponadto kochają swoje dzieci, wychowują je, spędzają z nimi czas, kochają je i karcą. W tym małżeństwie i w tym domu będą błogosławieństwa, ponieważ jest to świat Boga, a zasady Boga są prawdziwe.

A oni nawet nie wiedząc o tym, są objawieniem Bożych zasad zaangażowania w małżeństwie, wychowywania dzieci, bycia szanowanymi i dobrymi obywatelami, i tak dalej. Widzisz, kiedy poganie, którzy z natury nie mają prawa Mojżesza, robią to, czego wymaga prawo, tak, wymaga prawo Mojżesza, są prawem dla siebie, chociaż nie mają prawa Mojżesza. Pokazują, że dzieło prawa Mojżesza jest wypisane w ich sercach, podczas gdy ich sumienie również świadczy, a ich sprzeczne myśli oskarżają ich lub nawet usprawiedliwiają.

I to wszystko wyjdzie na jaw, w tym sensie, że w dniu, w którym według mojej ewangelii Bóg osądzi tajemnice ludzi przez Chrystusa Jezusa, On przejdzie do strofowania Żydów, którzy mają prawo i którzy są hipokrytami. Nie przestrzegają prawa.

Oskarżają pogan o czynienie złych rzeczy, a oni robią to samo. Przynajmniej w swoich sercach, a czasami na zewnątrz. Paganie, którzy nie mają słowa Bożego, czasami robią to, czego słowo Boże oczekuje.

Nie oddają Bogu chwały. Nawet nie wiedzą, że robią to, czego Bóg od nich chce, chociaż w pewnym sensie wiedzą, i to jest część sensu tego fragmentu. Ale nie oddają Bogu chwały otwarcie.

Och, jestem wierny mojemu partnerowi, ponieważ Bóg powiedział, nie będziesz cudzołożył. A Jezus powiedział, że nie powinienes nawet cudzołożyć w swoim sercu. Nie, to nie to, co się dzieje.

Instynktownie, z powodu prawa Bożego zapisanego w ich sercach, są wierni swoim współmałżonkom, ponieważ to działa. To sprawia, że ich małżeństwo jest lepsze. Ich życie miłosne jest lepsze, niż gdyby biegali.

Ach, poganie pokazują, że dzieło prawa jest wypisane na ich sercach. To wewnętrzne, ogólne objawienie. To nie jest tylko dla świętych.

Wszyscy, wszyscy grzesznicy. Adam i Ewa mieli to przed upadkiem, a po upadku istoty ludzkie nadal otrzymują objawienie i stworzenie, i nadal otrzymują objawienie Boga, prawo Boże wypisane w ich sercach. Oznacza to, że zostaliśmy stworzeni, Efezjan 4, 22 do 24, w pierwotnej świętości i sprawiedliwości.

Adam i Ewa nie byli niewinnymi istotami. Byli świętymi istotami we wspólnocie ze świętym Bogiem. To znaczy, że ludzkość jest moralna, jest moralnym składnikiem.

Teraz, jesienią, jesteśmy niemoralni i to właśnie oznacza, gdy to mówi. Mamy to sumienie. Sumienie jest rodzajem miary, miarą, barometrem, termometrem, który idzie z prawem Boga w sercu, a czasami mówi, dobrze, dobrze, tak.

Innym razem mówi, nie, nie, uderza nas. Teraz to skomplikowane. Można tak nadużywać swojego sumienia, że już nie działa, ale nadal działa przez jakiś czas dla każdego, a czasem nasza świadomość mówi tak, a czasem mówi nie.

Jednakże wielki teolog Jiminy Cricket nie powinien być zamknięty w swoim credo, ponieważ nie jest prawdą, że zawsze powinienes pozwolić swojemu sumieniu być swoim przewodnikiem. Jest to dobre tylko wtedy, gdy ci odpowiada. Nawet to może być trudne.

Pod koniec Rzymian 14, cokolwiek nie jest z wiary jest grzechem, więc Kalwin mówi, że legalisci mogą dojść do miejsca, w którym jeśli uważasz, że picie wody jest grzechem, to jest grzechem i tak by było. Picie wody, to prawda. Wszystko, co nie jest z wiary jest grzechem, a to jest śmieszne.

Rozumiem, ale to byłby grzech, a antidotum byłoby edukowanie sumienia i mówienie, że picie wody nie jest grzechem, i może jakieś inne rzeczy, które legalisci lubią, ale to nie jest mój cel w tej chwili. Tak czy inaczej, Bóg napisał swoje prawo w ludzkich sercach i instynktownie odróżniamy dobro od zła. O, CS Lewis nam tutaj pomaga.

Jesteśmy w tym naprawdę dobrzy w pewnych sytuacjach. Teraz nie jesteśmy w tym zawsze tak dobrzy, kiedy robimy coś złego i to racjonalizujemy. Cóż, wszyscy robią, och, nikt mnie nie zobaczy.

Nikogo nie skrzywdzę, ale pozwolę komuś innemu przekroczyć granice na moim terytorium. Niech zgrzeszą przeciwko mnie, a człowieku, moje sumienie oszaleje. Alarm zabrzmi.

Kim ty myślisz, że jesteś? Co ty robisz? Nie wiesz, kim ja, wiesz, o mój Boże. To znaczy, nasze sumienie jest bardzo wrażliwe na wykroczenia przeciwko nam. Nie tyle, gdy siadamy przeciwko innym, ale Bóg objawił się w ludzkim sercu, a to jest jego objawienie tak samo, jak jego objawienie w stworzeniu i jego ogólnym.

Każde ludzkie serce ma teraz wypisane prawo Boże. Grzesznicy robią z nim różne rzeczy, a kiedy wrócimy do naszego następnego wykładu, ponownie będziemy podążać za tym schematem i przeczytamy podsumowanie, aby wyjaśnić i skodyfikować niektóre z tych rzeczy.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 7, Zewnętrzne Objawienie Ogólne, Rzymian 1:18-25 i Jana 1:3-9. Wewnętrzne Objawienie Ogólne, Rzymian 1:32 i 2:12-16.